

VENDIM
Nr. 40, datë 26.3.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Fiona Papajorgji	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Illir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Asim Vokshi	anëtar;
Sonila Bejtja	anëtare,

me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 26.3.2026 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 16 (E) 2025 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Evis Berberi, përfaqësuar nga avokatët Elda Zotaj dhe Gentjan Rumano, me prokurë të posaçme.

SUBJEKT I INTERESUAR:

Prokuroria e Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar, përfaqësuar nga prokurori Dritan Prençi.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 21, datë 13.3.2024, të Gjykatës së Posaçme të Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 27, datë 16.3.2024, të Gjykatës së Posaçme të Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 16, datë 25.4.2024, të Gjykatës së Posaçme të Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 00-2024-1690, datë 17.10.2024, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Dërgimi i çështjes për shqyrtim në Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 3, 4, 5, 15, 17, 18, 27, 29, 31, 32, 38, 42, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 5, 6, 7, 10, 14 dhe 18 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); nenet 27, 32 dhe 71/a të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sonila Bejtja, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuarit Evis Berberi (*kërkuesi*), i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjektit të interesuar, Prokurorisë së Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar (*Prokuroria e Posaçme*), që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Prokuroria e Posaçme, pas referimit të Byrosë Kombëtare të Hetimit (*BKH*), në datën 29.9.2023 ka regjistruar procedimin penal nr. 214/2023 për veprën penale “Shkelja e barazisë së pjesëmarrësve në tendera apo ankande publike”, të parashikuar nga neni 258 i Kodit Penal (*KP*), pa regjistruar emrin e ndonjë personi nën hetim. Në vijim, në datën 5.3.2024, në regjistrin e njoftimit të veprave penale, Prokuroria e Posaçme ka regjistruar edhe veprat penale

“Korrupsioni aktiv i personave që ushtrojnë funksione publike”, të kryer në bashkëpunim, “Korrupsioni pasiv i personave që ushtrojnë funksione publike” dhe “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose i veprimtarisë kriminale”, të kryer në bashkëpunim, të parashikuara nga nenet 244 e 25, 259 dhe 287/2 të KP-së. Për këto dy të fundit në regjistër është shënuar edhe emri i kërkuesit, si person i dyshuar për kryerjen e tyre.

2. Konkretisht, nga Prokuroria e Posaçme, bazuar në provat e grumbulluara gjatë hetimit, është ngritur dyshimi se kërkuesi, gjatë kohës së ushtrimit të detyrës së drejtuesit të Agjencisë së Eficiencës së Energjisë (AEE) dhe, më pas, të drejtorit të përgjithshëm të Autoritetit Rrugor Shqiptar (ARRSH), ka kërkuar, ka pranuar dhe ka marrë në mënyrë të tërthortë nga një shoqëri tregtare (shoqëria “N.”) përfitime të parregullta monetare nëpërmjet një shoqërie tjetër tregtare të kontrolluar prej tij (shoqëria “D.”). Marrja e përfitimeve të parregullta ka ndodhur pas fitimit prej shoqërisë “N.” të procedurave të prokurimit publik të zhvilluara nga autoritetet publike kontraktore, titullar i të cilave ka qenë kërkuesi, të cilit, më pas, i kanë kaluar vlerat monetare përmes transaksioneve të kësaj shoqërie me shoqërinë “D.”, të zotëruar nga ai indirekt. Në vijim, vlerat monetare të përfituara në mënyrë të parregullt janë investuar për blerjen e pasurive të paluajtshme në emër të shoqërisë “D.”, të cilat përbëjnë edhe produkte të veprës penale.

3. Në lidhje me këtë, sipas Prokurorisë së Posaçme, ka dyshime të bazuara në prova se gjatë kryerjes së detyrave publike në fjalë kërkuesi ka përdorur dhe vazhdon të përdorë dy shoqëritë tregtare për të përfituar në mënyrë të paligjshme interesa financiarë prej tyre, përmes shtetasit V.B., i cili është në marrëdhënie shoqërore me të dhe shërben si lidhje mes tij dhe shoqërive tregtare në fjalë. Këto shoqëri janë krijuar nga shtetasi V.B., në gusht dhe tetor të vitit 2017, dhe kërkuesi në regjistrat tatimorë shfaqet si i punësuar në to, në periudha të ndryshme. Ndërsa për shoqërinë “N.” shtetasi V.B. ka vijuar të jetë ortak i vetëm dhe administrator, për shoqërinë “D.”, sipas të dhënave të regjistratit tregtar, kuotat e saj në datën 7.9.2018 i janë shitur kërkuesit për çmimin 100.000 lekë. Në datën 31.1.2019 kërkuesi ia ka shitur kuotat e kësaj shoqërie shtetases B.B., në marrëdhënie shoqërore me bashkëshorten e tij, për çmimin 500.000 euro, kurse në datën 23.12.2021, kjo e fundit ia ka shitur ato shtetasit V.B. për çmimin 200.000.000 lekë. Dy muaj më pas, në datën 21.2.2022, kuotat e shoqërisë i janë shitur shtetasit E.L. për të njëjtin çmim dhe, pak më shumë se një muaj më pas, në datën 29.3.2022, ato i janë rishitur sërish shtetasit V.B. për çmimin 0 lekë. Të gjitha këto transaksione, sipas Prokurorisë së Posaçme, janë fiktive, me qëllim për të mbuluar faktin e zotërimit nga kërkuesi të kësaj shoqërie, si dhe përfitimin nga ai, përmes kësaj shoqërie, të përfitimeve të parregullta dhe ligjërimin e tyre.

4. Kështu, sipas Prokurorisë së Posaçme, gjatë kohës kur kërkuesi ka ushtruar detyrën e drejtuesit të AEE-së, në vitet 2019-2021, shoqëria “N.” ka deklaruar fatura tatimore shitjeje, duke përfituar nga AEE-ja të ardhura në shumën 85,756,654 lekë. Po ashtu, gjatë kësaj periudhe, në vitin 2020, kjo shoqëri është shpallur fituese në tri procedura prokurimi publik të zhvilluara nga AEE-ja, për një vlerë totale 137,400,000 lekë, pa TVSH. Ndërkohë, gjatë kohës kur kërkuesi ka ushtruar detyrën e drejtorit të përgjithshëm të ARRSH-së, gjatë viteve 2021 dhe 2022, shoqëria “N.” është shpallur fituese në tri procedura prokurimi publik të zhvilluara nga ARRSH-ja, për vlerën totale 101,811,343.88 lekë, pa TVSH. Nga ana tjetër, gjatë kësaj periudhe, deri në datën 4.12.2023, referuar të dhënave të regjistrave tatimorë, ka rezultuar se shoqëria “D.” ka deklaruar fatura tatimore shitjeje në drejtim të shoqërisë “N.” në vlerën totale 223,480,476 lekë, si dhe fatura tatimore për blerjen nga shoqëria “N.” në vlerën totale 7,655,000 lekë.

5. Po ashtu, nga të dhënat e dokumenteve bankare, për shoqërinë “D.” ka pasur të drejtë veprimi në llogaritë bankare edhe kërkuesi, i cili ka veprime edhe gjatë kohës kur formalisht nuk kishte lidhje me këtë shoqëri. Gjithashtu, për shoqërinë “N.” ka pasur të drejtë për të kryer veprime në llogarinë e saj bankare edhe motra e kërkuesit. Ka rezultuar gjithashtu se shoqëria “D.” ka bërë disa pagesa për faturat telefonike për numrin celular në përdorim të kërkuesit. Nga përmbajtja e telefonave celularë të sekuestruar personave ndaj të cilëve zhvillohen hetime, përfshirë edhe kërkuesin, kanë rezultuar komunikime për procedura prokurimi publik dhe

veprime bankare mes shtetasve V.B., V.L. dhe B.B., por edhe mes shtetasve V.B. dhe V.L. me kërkuesin. Së fundi, ka rezultuar se dy shoqëritë në fjalë janë bashkëpronare në pesë pasuri të paluajtshme, të ndodhura në Tiranë.

6. Pas kërkesës së Prokurorisë së Posaçme të datës 7.3.2024, Gjykata e Posaçme e Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Shkallës së Parë*), me vendimin nr. 21, datë 13.3.2024, ndër të tjera, ka vendosur pranimin e kërkesës së prokurorisë, duke caktuar ndaj kërkuesit masën e sigurimit personal “Arresti në burg”. Kjo masë sigurimi personal është ekzekutuar po në datën 13.3.2024, ora 21:30.

7. Në datën 14.3.2024 Prokuroria e Posaçme ka kërkuar verifikimin e kushteve të zbatimit të masës së sigurimit personal edhe ndaj kërkuesit në zbatim të nenit 248 të Kodit të Procedurës Penale (*KPP*). Seanca gjyqësore për marrjen në pyetje edhe të kërkuesit të arrestuar është caktuar për në datën 15.3.2024. Në këtë seancë mbrojtësit e të arrestuarve, përfshirë edhe të kërkuesit, kanë kërkuar kohë për t’u njohur me aktet e paraqitura nga Prokuroria e Posaçme për caktimin e masës së sigurimit personal. Gjyqtari i hetimeve paraprake ka pranuar kërkesën dhe seanca është shtyrë për në datën 16.3.2024, në përfundim të së cilës, GJKKO-ja e Shkallës së Parë, me vendimin nr. 27, ndër të tjera, ka vendosur vazhdimin e zbatimit të masës së sigurimit personal “Arresti në burg”, të dhënë ndaj kërkuesit me vendimin nr. 21, datë 13.3.2024 të GJKKO-së së Shkallës së Parë. Pas ankimit edhe të kërkuesit, GJKKO-ja e Apelit, me vendimin nr. 16, datë 25.4.2024, ka vendosur miratimin e vendimeve nr. 21, datë 13.3.2024 dhe nr. 27, datë 16.3.2024 të GJKKO-së së Shkallës së Parë, për sa është disponuar në lidhje me kërkuesin. Ky i fundit ka ushtruar rekurs dhe Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2024-1690, datë 17.10.2024, ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsyetimin se nuk përmbante asnjë nga shkaqet e parashikuara nga neni 432 i KPP-së.

8. Në datën 15.5.2025 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objekt të pasqyruar në pjesën hyrëse të këtij vendimi. Ankimi është regjistruar në datën 13.6.2025, pasi është plotësuar sipas nenit 27 të Ligjit Organik të Gjykatës. Kolegji i Gjykatës gjatë shqyrtimit paraprak në datën 30.7.2025 ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

9. Kërkuesi, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se janë cenuar:

9.1. *Liria personale, e garantuar në nenin 27 të Kushtetutës*, pasi gjykatat nuk kanë ndjekur standardet e vendosura nga Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*) për caktimin e masës së sigurimit personal “Arresti në burg”, si një masë ekstreme që duhet parë në raport me rrethanat, klasifikimin e veprës penale të hetuar, veprimet e dyshuara si të kundërligjshme, rrethanat personale, por edhe kushtet dhe sipas neneve 228, 229 dhe 230 të KPP-së. Gjithashtu, nga provat e paraqitura, gjykatat e zakonshme nuk kanë arritur të argumentojnë ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm. Faktet për të cilat dyshohet kërkuesi nuk përmbajnë elemente të veprave penale të parashikuara nga nenet 259 dhe 287, pika 2, të KP-së. Masa e sigurimit personal “Arresti në burg” e caktuar ndaj kërkuesit nuk është e përshtatshme dhe proporcionale me nevojat e sigurimit. Gjykata e posaçme në çdo rast, në kuptim të nenit 232 të KPP-së, në vendosjen e masave të sigurimit duhet të vlerësojë përshtatshmërinë e vet masës siguruese në raport me nevojat ruajtëse. Individualizimi i masës duhet të bazohet në parimin e nevojës dhe masa e sigurimit “Arresti në burg” përbën një *extrema ratio*. Edhe sipas nenit 5 të KEDNJ-së, masa e sigurimit “Arresti në burg” duhet të shfaqet si zgjidhje ekstreme që justifikohet vetëm kur të gjitha mundësitë në dispozicion rezultojnë të pamjaftueshme. Vendimi i Gjykatës së Lartë që nuk ka pranuar rekursin ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta është pa analizë të mjaftueshme ligjore në drejtim të nevojës dhe proporcionalitetit të masës së sigurimit. Gjykata e Lartë, në kundërshtim me ligjin, praktikën gjyqësore dhe jurisprudencën kushtetuese, ka

pranuar argumentimin e gjykatës së apelit pa e analizuar vetë rrezikun real të ikjes ose të pengimit të hetimeve.

9.2. *Standardi i arsytimit të vendimit gjyqësor në drejtim të parimit të proporcionalitetit*, pasi vendimeve të GJKKO-së së Shkallës së Parë dhe të GJKKO-së Apelit u mungon arsytimi për kriterin e proporcionalitetit dhe përshtatshmërisë, për rrjedhojë nuk rezulton që ato të kenë vlerësuar nevojën për caktimin e kësaj mase ndaj kërkuesit. Mungesa e arsytimit, interpretimi dhe vlerësimi i tyre kanë krijuar dyshime nëse ato kanë vlerësuar kriterin e proporcionalitetit të masës në drejtim të nevojës për kufizimin e lirisë të kërkuesit, sipas neneve 228 e vijuese të KPP-së. Nga përmbajtja e vendimeve të GJKKO-së së Shkallës së Parë dhe GJKKO-së Apelit krijohet përshtypja se po shqyrtohet themeli i gjykimit dhe jo kushtet e kriteret për caktimin e masës së sigurimit personal. Edhe Gjykata e Lartë nuk ka arsyetuar mjaftueshëm për vlerësimin e masave të tjera të sigurimit të vlerësuar si masa më të buta (si arresti në shtëpi, detyrimi për paraqitje ose garanci pasurore), edhe pse gjykatat e posaçme kanë argumentuar vetëm në mënyrë teorike për rrezikun e ikjes dhe ndikimit të provat.

9.3. *E drejta e mbrojtjes*, pasi GJKKO-ja e Shkallës së Parë në caktimin e masës së sigurimit nuk e ka njoftuar mbrojtësin e kërkuesit, në kundërshtim me nenin 245 të KPP-së, sipas të cilit kërkohet domosdoshmërisht prania e mbrojtësit ligjor të shtetasit në caktimin e masës së sigurimit.

9.4. *E drejta për trajtim të barabartë, standardi i dyfishtë i gjykimit nga Gjykata e Lartë dhe gjykata e caktuar me ligj*, për sa i përket rëndimit të pozitës procedurale, sepse në raste të ngjashme (vendimi nr. 00-2024-1588 (232), datë 26.9.2024) Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se ndërhyrja e gjyqtarit të hetimeve paraprake në veprimtarinë e prokurorit, duke bërë ri(kualifikim) të faktit penal për të cilin dyshohet i hetuari, fakt për të cilin nuk ka ende finalizim nga organi i akuzës, është në tejkalim të kompetencave të tij funksionale. Ndryshe nga organi i akuzës, gjyqtari i hetimeve paraprake ka vlerësuar se personat e hetuar nuk kishin kryer veprat penale sipas nenit 25 të KPP-së, në bashkëpunim të thjeshtë, por, sipas tij, kanë vepruar si grup i strukturuar kriminal. Ndërsa GJKKO-ja e Apelit ka shtuar rrethana rënduese për kërkuesin, duke orientuar për hetimin në kuadër të grupit të strukturuar kriminal.

9.5. *Prezumimi i pafajësisë dhe mosdënimi pa ligj, i garantuar në nenet 29 dhe 30 të Kushtetutës*, pasi nga arsytimi i vendimeve të gjykatave të posaçme dhe të Gjykatës së Lartë rezulton se ato kanë krijuar bindjen për fajësinë e kërkuesit, duke cenuar *parimin e prezumimit të pafajësisë*, që është e papranueshme në këtë fazë të procedurës penale. Për më tepër, GJKKO-ja e Apelit dhe Gjykata e Lartë nuk kanë arsyetuar për rrethanën që kërkuesi po hetohet pa një dispozitë penale/pa ligj për sa i përket akuzës së “pronarit faktik” ose “pronari i fshehur”, pasi në asnjë dispozitë të KP-së nuk parashikohen këto nocione. Çdo vlerësim për cilësimin juridik të veprës penale dhe mënyrën e zbatimit të ligjit kur konstatohen shkelje të procesit të rregullt ligjor është në juridiksionin kushtetues. Cenimi i së drejtës për të mos u dënuar/hetuar pa ligj ka ardhur si rezultat i mënyrës së interpretimit të ligjit nga Prokuroria e Posaçme dhe gjykatat e posaçme, në të cilën konstatohen edhe elemente të arbitraritetit.

9.6. *Fshehtësia e korrespondencës dhe e të dhënave personale*, pasi janë kryer veprime procedurale pa vendim gjyqësor, duke ndërhyrë në korrespondencën private dhe të dhënat kompjuterike. Organi i ndjekjes penale ka kryer sekuestrimin e pajisjeve elektronike të subjekteve të dyshuara, persona nën hetim, dhe ka aksesuar përmbajtjen e korrespondencës elektronike pa pasur një vendim gjyqësor. Kjo masë, që është pranuar edhe nga gjykatat, përbën ndërhyrje të pajustificuar dhe joproporcionale në sferën e jetës private, duke cenuar *lirinë dhe fshehtësinë e korrespondencës dhe të drejtën për mbrojtjen e të dhënave personale*. Në këto kushte, Gjykata duhet të konstatojë shkeljen e të drejtave kushtetuese të garantuara nga nenet 35 dhe 36 të Kushtetutës. Kërkuesi nuk është njohur me vendimin nr. 116, datë 18.2.2024, të GJKKO-së së Shkallës së Parë për kontrollin e banesës, duke iu mohuar edhe e drejta e ankimit.

10. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, ka parashtruar sa vijon:

10.1. Pretendimi për cenimin e së drejtës për liri personale, sipas nenit 27 të Kushtetutës, është i pabazuar, pasi është respektuar kriteri i dyshimit të arsyeshëm. Vendimmarrja për

vendosjen e masës së sigurimit i është nënshtruar kontrollit gjyqësor deri në Gjykatën e Lartë. Gjykatat e posaçme kanë arsyetuar mjaftueshëm për plotësimin e kushteve të veçanta për caktimin e masës së sigurimit, në kontekst të rrethanave çështjes dhe kriterëve të parashikuara në pikën 3 të nenit 228 të KPP-së, ndonëse nuk janë të detyrueshme që të plotësohen në mënyrë kumulative (rreziku i ikjes, rreziku i marrjes ose vërtetësisë së provës, si dhe rreziku që kërkuesi të kryejë krime të të njëjtit lloj me atë që procedohet). Gjykata e Lartë i ka shqyrtuar pretendimet e ngritura gjatë procesit gjyqësor përkundrejt fakteve dhe provave të marra gjatë gjykimit nga gjykatat më të ulëta në raport me rregullimet ligjore për caktimin e masës së sigurimit “Arresti në burg”.

10.2. Pretendimi për cenimin e *standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor në drejtim të parimit të proporcionalitetit* është i pabazuar. Gjykatat e posaçme kanë arsyetuar mjaftueshëm në lidhje me përshtatshmërinë dhe proporcionalitetin e masës së sigurimit. Ato kanë arsyetuar në përputhje me standardet kushtetuese dhe të GJEDNJ-së në lidhje me kushtet dhe kriteret për caktimin e masës së sigurimit në drejtim të nevojës, përshtatshmërisë dhe ashpërsisë së masës së sigurimit të caktuar ndaj kërkuesit, si dhe kanë mbajtur në konsideratë se ajo përmbush qëllimin për të cilin është caktuar. Gjykata e Lartë, ndonëse ka vendosur mospranimin e rekursit, ka marrë në shqyrtim, ka analizuar dhe u ka dhënë përgjigje të gjitha pretendimeve të kërkuesit.

10.3. Pretendimi për cenimin e *së drejtës për trajtim të barabartë, standardit të dyfishtë të gjykimit nga Gjykata e Lartë dhe gjykatës së caktuar me ligj*, është i pabazuar. Gjykata e Lartë ka analizuar edhe pretendimin për rëndimin e pozitës procedurale nga gjyqtari i hetimit paraprak pranë GJKKO-së së Apelit. Nuk mund të pretendohet për standard të dyfishtë, derisa vendimi i Gjykatës së Lartë nuk bie ndesh me vendimet unifikuese të vet asaj.

10.4. Pretendimi për *prezumimin e pafajësisë dhe mosdënimin pa ligj* është i pabazuar, pasi gjykatat e posaçme dhe Gjykata e Lartë kanë përmbushur detyrimin e tyre kushtetues për respektimin e parimit të prezumimit të pafajësisë në vlerësimin e provave. Ato nuk e kanë zhvendosur barrën e provës te kërkuesi dhe nuk kanë nxjerrë prezumime fakti të paarsyeshme, si dhe kanë përcaktuar dyshimin e arsyeshëm të të hetuarit në fazën e caktimit të masës së sigurimit.

10.5. Për pretendimin për cenimin e *fshehtësisë së korrespondencës dhe mbrojtjes të të dhënave personale*, kërkuesi nuk ka shteruar shkallët e tjera të gjyqësorit, për t’iu nënshtruar më pas kontrollit kushtetues. Ai ka paraqitur ankim të veçantë ndaj vendimit të prokurorit të datës 21.2.2024, “Për vleftësimin e sekuestros”, për të cilin GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka vendosur rrëzimin. Ky vendim ka marrë formë të prerë, pasi kërkuesi nuk e ka ushtruar më tej të drejtën e ankimit.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimimin e kërkuesit

11. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

12. Kërkuesi legjitimohet *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi është palë në procesin gjyqësor penal të

kundërshtuar në ankimin kushtetues individual, ndaj justifikon interesin në çështjen e parashtruar.

13. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, Gjykata konstaton se në parashtrimet shtesë të datës 23.9.2025, të paraqitura pas kalimit të çështjes në seancë plenare, kërkuesi ka pretenduar edhe cenimin e *së drejtës për mbrojtjen e të dhënave personale, lirisë dhe fshehtësisë së korrespondencës, të garantuara nga nenet 35 dhe 36 të Kushtetutës*, për shkak të sekuestrimit të pajisjeve elektronike/dokumenteve gjatë hetimit. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, për këtë pretendim në prapësimet e datës 6.10.2025 është shprehur se kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike në dispozicion. Sipas tij, kërkuesi e ka kundërshtuar vendimin e prokurorit për sekuestrimin e sendeve, i cili është rrëzuar me vendimin nr. 193, datë 4.4.2024 të GJKKO-së së Shkallës së Parë dhe kërkuesi nuk e ka ushtruar më tej të drejtën e ankimit.

14. Për këto pretendime, Gjykata konstaton se objekt i këtij gjykimi kushtetues janë vendimet gjyqësore për vendosjen ndaj kërkuesit të masës së sigurimit personal të arrestit në burg dhe jo vendimet e kontrollit dhe të sekuestrimit. Masa e sekuestrimit ka qenë objekt i një procesi tjetër gjyqësor, për të cilin kërkuesi ka mjete të tjera në dispozicion përpara se t’i drejtohet Gjykatës. Për më tepër, Gjykata çmon se pretendimet e reja, të cilat përbëjnë shtesë të shkaqeve të ankimit kushtetues individual, nuk mund të merren në shqyrtim, pasi ato janë paraqitur nga kërkuesi pas vendimit të Kolegjit për kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare. Për rrjedhojë, pretendimet për cenimin e *të dhënave personale, lirisë dhe fshehtësisë së korrespondencës* nuk mund të merren në shqyrtim.

15. Për sa u përket vendimeve të kundërshtuara për caktimin e masës së sigurimit “Arresti në burg”, Gjykata vlerëson se edhe pse ato janë me natyrë të ndërmjetme, të dhëna në kuadër të një procedimi penal që është ende duke u zhvilluar, Gjykata i ka konsideruar këto lloj vendimesh, në mënyrë përjashtimore, si përfundimtare për qëllime të gjykimit kushtetues, për sa kohë që ato sjellin kufizimin e lirisë personale të individit (*shih vendimet nr. 7, datë 28.1.2026; nr. 17, datë 13.3.2024; nr. 28, datë 23.6.201, të Gjykatës Kushtetuese*). Në lidhje me pretendimet e parashtruara për këto vendime, kërkuesi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët e gjyqësorit (gjykatat e posaçme dhe Gjykatën e Lartë) dhe pasi ka shteruar në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta. Prandaj Gjykata vlerëson se kërkuesi i ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion.

16. Kërkuesi legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, pasi vendimi i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë mban datën 17.10.2024 dhe i është komunikuar mbrojtësit të kërkuesit nëpërmjet postës elektronike në datën 16.1.2025. Për rrjedhojë, ankimi kushtetues individual është paraqitur në Gjykatë në datën 15.5.2025, brenda afatit ligjor 4-mujor.

17. Për sa i përket legjitimitetit *ratione materiae*, kërkuesi ka parashtruar pretendime për cenimin e *lirisë personale në drejtim të standardit të dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova, parimit të proporcionalitetit, standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor po në drejtim të proporcionalitetit, së drejtës së mbrojtjes, së drejtës për trajtim të barabartë, standardit të dyfishtë të gjykimit nga Gjykata e Lartë dhe gjykatës së caktuar me ligj, si dhe parimit të prezumimit të pafajësisë dhe mosdënimit pa ligj*.

18. Kërkuesi ka pretenduar cenimin e *së drejtës së mbrojtjes*, pasi GJKKO-ja e Shkallës së Parë në caktimin e masës së sigurimit nuk ka njoftuar mbrojtësin e kërkuesit, në kundërshtim me nenin 245 të KPP-së, sipas të cilit kërkohet domosdoshmërisht prania e mbrojtësit ligjor të shtetasit në caktimin e masës së sigurimit. Subjekti i interesuar nuk ka prapësuar për këtë pretendim të kërkuesit.

19. Lidhur me të drejtën e mbrojtjes së personit të arrestuar, Gjykata, bazuar në nenin 28, pika 2, të Kushtetutës dhe nenin 5, pika 4, të KEDNJ-së, ka theksuar se ajo realizohet nga shqyrtimi gjyqësor i ligjshmërisë së arrestit, i cili duhet të garantojë parimin e barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit, duke i dhënë të ndaluarit mundësi efektive për të kundërshtuar

dyshimet ose akuzat ndaj tij (*shih vendimet nr. 86, datë 30.12.2024; nr. 83, datë 5.12.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Nisur nga argumenti i kërkuarit, Gjykata vëren se neni 244 i KPP-së parashikon se vendimi për caktimin e masës së sigurimit merret nga gjykata në dhomën e këshillimit dhe jepet i arsyetuar, sipas elementeve të përcaktuara në nenin 245, mungesa e të cilave e bën vendimin të pavlefshëm. Një prej elementeve të arsytimit është parashtrimi i shkaqeve pse nuk merren parasysh pretendimet e parashtruara nga mbrojtja (pika 1, shkronja “ç”) dhe, sipas kërkuarit, ky element tregon se pjesëmarrja e mbrojtësit është e detyrueshme në procedurën e caktimit të masës së sigurimit.

21. Nga ana tjetër, nenet 246-247 të KPP-së parashikojnë procedurën e zbatimit të masave të sigurimit, duke përcaktuar, ndër të tjera, detyrimin që vendimi gjyqësor t’i njoftohet jo vetëm individit, por edhe mbrojtësit. Ndërsa, sipas nenit 248 të KPP-së gjykata merr në pyetje personin për të cilin ka vendosur masën, duke i dhënë mbrojtësit të drejtën të njihet me aktet dhe të marrë kopje të tyre. Në rastin e arrestit në burg, marrja në pyetje e personit duhet bërë jo më vonë se tri ditë nga zbatimi i masës. Gjatë kësaj procedure, gjykata verifikon kushtet e caktimit të masës dhe kur ato nuk ekzistojnë, ajo vendos revokimin e masës, në të kundërt, vendos vazhdimin e zbatimit të saj, me vendim të arsyetuar, ndërkohë që gjatë debatit gjyqësor palët kanë të drejtë të paraqesin prova, me përjashtim të provave me dëshmitarë.

22. Nga sa më lart, Gjykata vëren se neni 245 i KPP-së, që parashikon elementet e arsytimit, zbatohet për të gjitha vendimet gjyqësore për caktimin e masave të sigurimit personal. Ai nuk mund të lexohet në mënyrë të shkëputur nga normat e tjera procedurale, siç parashtron kërkuari, sepse jep rezultat jologjik. Në fakt, nga përmbajtja sistematike e normave procedurale rezulton e qartë se vendimi për caktimin fillestar të masës merret në dhomën e këshillimit dhe i njoftohet kërkuarit e mbrojtësit të tij, të cilëve u garantohet njohja me aktet. I arrestuari merret në pyetje brenda tri ditëve nga zbatimi i masës, në prani të mbrojtësit. Gjatë seancës së marrjes në pyetje, i arrestuari dhe mbrojtësi kanë të drejtën të parashtrajnë kundërshtime për masën, si dhe të debatojnë gjyqësisht për provat. Janë pikërisht këto parashtrime, të cilat duhet të pasqyrohen në vendimin gjyqësor, sipas nenit 245, pika 1, shkronja ç, të KPP-së. Për rrjedhojë, duke mbajtur në konsideratë standardet kushtetuese dhe parashikimet ligjore, Gjykata çmon se ky pretendim i kërkuarit është haptazi i pabazuar.

23. Për pretendimin për cenimin e së drejtës për trajtim të barabartë, të standardit të dyfishtë të gjykimit nga Gjykata e Lartë dhe të gjykatës së caktuar me ligj, kërkuari, në mënyrë të përmbledhur, ka parashtruar se në rastin e tij Gjykata e Lartë duke vendosur mospranimin e rekursit ka lënë në fuqi vendimin e GJKKO-së së Apelit, e cila ka rënduar pozitën e tij juridike duke vlerësuar se ishte e domosdoshme që hetimet të zhvilloheshin edhe në drejtim të bashkëpunimit në kuadër të krimit të organizuar. Sipas kërkuarit, në raste të ngjashme, Gjykata e Lartë e ka konsideruar si tejkalim të kompetencës së gjyqtarit të seancës paraprake (duke referuar edhe vendimin nr. 00-2024-1588 (232), datë 26.9.2024, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë).

24. Në rastin në shqyrtim, Gjykata vëren se GJKKO-ja e Apelit ka orientuar Prokurorinë e Posaçme për të hetuar në drejtim të bashkëpunimit si grup i strukturuar kriminal, pasi personat e hetuar, mes tyre edhe kërkuari, dyshohet se janë marrë vesh me njëri-tjetrin për kryerjen e veprës penale së paku një herë, pra jo më pak sesa parashikon si minimum pika 4 e nenit 28 të KP-së. Sipas gjykatës së posaçme, ata e kanë kryer për të realizuar përfitim material dhe bashkëpunimi i tyre dyshohet arsyeshëm se është i paramenduar dhe i paralogaritur për të kryer në momentin e duhur veprimet që kanë marrë përsipër për të kryer, pra nuk është “formuar rastësisht”, si dhe bashkëpunimi i tyre është një organizim i strukturuar, efikas e me strukturë të konsoliduar (*shih vendimin e GJKKO-së së Apelit, faqe 28*). Pas rekursit të kërkuarit, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka arsyetuar se gjyqtari i hetimit paraprak pranë GJKKO-së së Apelit nuk e ka rënduar pozitën e kërkuarit dhe as ka cenuar standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor, pasi pavarësisht orientimit në lidhje me formën e veçantë të bashkëpunimit, analiza në lidhje me ekzistencën e kushteve dhe kritereve për caktimin e masës

së sigurimit është e plotë dhe e mirargumentuar, duke iu referuar fakteve penale që i atribuohen kërkuessit (*shih vendimin e Gjykatës së Lartë, paragrafët 46-47*).

25. Në këtë pikë, Gjykata rithekson se shtimi dhe ndryshimi i akuzës janë veprime procedurale formale të cilat kryhen nga organi procedues pasi individ i merr cilësinë e të pandehurit me aktin e njoftimit të akuzës nga prokurori, në të cilin, në përputhje me nenin 34 të KPP-së, tregohen të dhënat e mjaftueshme. Edhe në raste të ngjashme Gjykata është shprehur se GJKKO-ja e Apelit nuk e ka rënduar pozitën e kërkuessit, por ka vlerësuar në mënyrë autonome rëndësinë e fakteve konform natyrës së veprave penale për të cilat ai dyshohet. Arsyetimi i gjykatës në drejtim të nevojave të sigurimit personal nuk përbën rëndim të pozitës të të pandehurit, pasi është organi i akuzës ai që vlerëson gjatë hetimit paraprak se për cilat vepra penale do të ngrejë përfundimisht akuzë (*shih vendimin nr. 7, datë 28.1.2026, të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se edhe në rastin në shqyrtim nuk rezulton që gjykata e apelit të ketë dhënë një vendim që bie ndesh me parashikimet ligjore të KPP-së, si dhe nuk evidentohet që interpretimi i bërë nga ajo gjykatë të jetë zgjeruar në atë masë sa të cenojë garancitë procedurale të vendosura nga KPP-ja, duke rënduar në rastin konkret pozitën e kërkuessit. Gjykata eidenton se GJKKO-ja e Apelit, në thelb, nuk e ka rënduar pozitën e kërkuessit, ndërkohë që procesi ndaj tij nuk është një proces themeli. Gjithashtu, vendimi i Gjykatës së Lartë, i referuar nga kërkuessi për raste të ngjashme në dukje, nuk është vendim unifikues ose njësuës, për rrjedhojë të jetë i detyrueshëm për zbatim nga gjykatat më të ulëta, ndaj Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuessit për këtë argument në lidhje me cenimin e të gjitha parimeve kushtetuese të ndërlidhura (*parimit të sigurisë juridike, gjykatës së caktuar me ligj dhe mosrëndimit të pozitës*) nuk mund të merret parasysh.

27. Gjykata vëren se kërkuessi argumentet për cenimin e lirisë personale i ka parashtruar në drejtim të *standardit të dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova, parimit të proporcionalitetit, si dhe prezumimit të pafajësisë dhe mosdënimit pa ligj*. Për sa i përket këtij të fundit, për nga mënyra sesi është parashtruar ky pretendim, për sa kohë që është i ndërlidhur edhe me disa të drejta të tjera kushtetuese, Gjykata vlerësoi ta shqyrtojë atë jo si pretendim të mëvetshëm, por të lidhur me pretendimet për aspektin substancial të masës së arrestit. Nga ana tjetër, kërkuessi ka pretenduar cenimin e *standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pikërisht në lidhje me dy aspektet e së drejtës substanciale të pretenduar si të shkelur. Për rrjedhojë, Gjykata, bazuar në jurisprudencën e saj, sipas së cilës në rastet e kontrollit të vendimeve që caktojnë masat e sigurimit personal, ajo ndalet në aspekte të veçanta të së drejtës për proces të rregullt ligjor, për sa ato mund të ndikojnë drejtpërdrejt në të drejtën substanciale në vetvete (*shih vendimet nr. 7, datë 28.1.2026; nr. 81, datë 21.11.2024; nr. 29, datë 16.4.2024, të Gjykatës Kushtetuese*), si dhe bazuar edhe në arsyetimin e gjykatave të posaçme, do të analizojë pretendimin për cenimin e *lirisë personale* në aspektin substancial në drejtim të: i. standardit të dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova; ii. parimit të proporcionalitetit.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e lirisë personale

B.1.1. Në lidhje me standardin e dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova

28. Kërkuessi në mënyrë të përmblodhur ka pretenduar se masat e sigurimit personal duhet t'i nënshtrohen vlerësimit të gjykatës edhe në raport me akuzën, aktet hetimore dhe provat, të cilat krijojnë dyshimin e arsyeshëm, pikërisht për shkak të kufizimeve të cilave i nënshtrohet individ i gjatë zbatimit të tyre në raport me të drejtën për liri, të mbrojtur nga neni 27, pika 1, i Kushtetutës dhe neni 5 i KEDNJ-së. Gjykatat e posaçme nuk kanë ndjekur standardet e vendosura nga GJEDNJ-ja për caktimin e masës së sigurimit personal "Arresti në burg". Hetimi ndaj tij po zhvillohet pa pasur ligj, pasi akuzat janë ngritur duke u bazuar në konceptin e "pronarit faktit", që nuk njihet nga ligji.

29. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, ka prapësuar se gjykatat e posaçme kanë arsyetuar mjaftueshëm për plotësimin e kushteve të veçanta për caktimin e masës së sigurimit, në kontekst të rrethanave të çështjes. Gjykata e Lartë i ka shqyrtuar pretendimet e ngritura gjatë

procesit gjyqësor përkundrejt fakteve dhe provave të marra gjatë gjykimit nga gjykatat më të ulëta në raport me rregullimet ligjore për caktimin e masës së sigurimit “Arresti në burg”.

30. Neni 27 i Kushtetutës parashikon se askujt nuk mund t’i hiqet liria, përveçse në rastet dhe sipas procedurave të parashikuara me ligj (paragrafi 1), ndërsa liria e personit mund të kufizohet kur ka dyshime të arsyeshme se ka kryer një vepër penale (paragrafi 2, shkronja “c”).

31. Gjykata ka pohuar se qëllimi kryesor i nenit 27 të Kushtetutës është të parandalojë heqjen arbitrare ose të pajustificuar të lirisë, pasi e drejta për lirinë personale është e një rëndësie jetike për një “shoqëri demokratike”. Kërkesa “dyshime të arsyeshme” për kryerjen e veprës penale që justifikon kufizimin e lirisë personale të individit, nënkupton ekzistencën e fakteve ose të informacioneve që arrijnë të bindin edhe një vëzhgues të jashtëm se personi i dyshuar mund të ketë kryer veprën penale, të cilat nuk është e nevojshme të jenë në të njëjtin nivel si ato për të cilat nevojitet ngritja e akuzës ose justifikimi i dënimit penal, që i përkasin një shkalle të mëvonshme të procesit të hetimit penal (*shih vendimin nr. 7, datë 28.1.2026, të Gjykatës Kushtetuese*).

32. Po sipas Gjykatës, në zbatim të delegimit të nenit 27 të Kushtetutës, rastet dhe procedurat e kufizimit të lirisë personale për shkak të veprave penale janë parashikuar nga KPP-ja, ku në rastin e caktimit të masës së sigurimit, neni 228, pika 1, i saj, në përputhje me nenin 27, pika 2, shkronja “c”, të Kushtetutës, përcakton si kusht të domosdoshëm (*sine qua non*) ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova se individ i ka kryer një vepër penale (*shih vendimet nr. 86, datë 20.12.2024; nr. 19, datë 21.3.2024; nr. 19, datë 4.4.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

33. Mosbërja e një hetimi të vërtetë nga ana e autoriteteve për faktet e çështjes, për të verifikuar nëse kufizimi i lirisë është bërë mbi bazën e një dyshimi të arsyeshëm, do të përbënte cenim të nenit 27 të Kushtetutës. Për të vlerësuar nëse është respektuar standardi i dyshimit të arsyeshëm që kërkohet për arrestimin e një individ, mbahet në konsideratë konteksti i përgjithshëm i fakteve të çështjes, duke përfshirë këtu edhe statusin/personalitetin e kërkuarit, kronologjinë e ngjarjeve, mënyrën në të cilën është kryer hetimi dhe sjelljen e autoriteteve (*shih vendimet nr. 7, datë 28.1.2026; nr. 19, datë 21.3.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

34. Referuar thelbit të argumenteve të parashtruara në ankimin kushtetues individual, Gjykata do të analizojë faktin nëse gjykatat e zakonshme, nëpërmjet arsyetimit të vendimit, kanë respektuar kriterin kushtetues të dyshimit të arsyeshëm si kusht *sine qua non* për justifikimin e kufizimit të lirisë personale të kërkuarit.

35. Gjykata vëren se kërkuari është proceduar penalisht dhe i është nënshtruar masës së sigurimit personal me karakter shtrëngues për shkak të ekzistencës së dyshimeve të arsyeshme se ai, në fillim, në cilësinë e ish-drejtorit të përgjithshëm të AEE-së dhe, më pas, në cilësinë e drejtorit të përgjithshëm të ARRSH-së, ka pranuar dhe ka marrë në mënyrë të tërthortë nga shoqëria “N.” përfitime të parregullta monetare nëpërmjet shoqërisë “D.” të kontrolluar prej tij. Marrja e përfitimeve të parregullta ka ndodhur pas fitimit prej shoqërisë “N.” të procedurave të prokurimit publik të zhvilluara nga autoritetet publike kontraktore, titullar i të cilave ka qenë kërkuari, të cilit, më pas, i kanë kaluar vlerat monetare përmes transaksioneve të kësaj shoqërie me shoqërinë “D.”, të zotëruar nga ai indirekt (*shih paragrafët 2 deri 5 të vendimit*). Në këto rrethana, kërkuari është dyshuar për kryerjen e veprave penale “Korrupsioni pasiv i personave që ushtrojnë funksione publike” dhe “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose i veprimtarisë kriminale”, të kryer në bashkëpunim, të parashikuara nga nenet 259 dhe 287/2 të KP-së.

36. Mbi bazën e kërkesës së prokurorit për caktimin e masës së sigurimit personal ndaj kërkuarit, GJKKO-ja e Shkallës së Parë, në të dyja vendimet e saj, atë lidhur me caktimin e masës së sigurimit e më tej atë të marrjes në pyetje të kërkuarit, ka analizuar ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova, duke arsyetuar për faktet, informacionet dhe provat mbi të cilat ka krijuar bindjen se mes kërkuarit dhe veprave penale për të cilat dyshohet ekziston një lidhje objektive që përligj ekzistencën e këtyre dyshimeve si kusht *sine qua non* për kufizimin e lirisë personale. Konkretisht, dyshimi i arsyeshëm është krijuar mbi një sërë provash të paraqitura nga organi i akuzës, siç janë këqyrja e faturave nga sistemi i administratës tatimore, verifikimi i deklaratave të pasurisë të kërkuarit, transkriptimi i bisedave telefonike

mes kërkuesit dhe të pandehurve të tjerë, këqyrja e regjistrit tregtar dhe llogarive bankare të shoqërisë “D”, si dhe marrja në pyetje e personave të përfshirë. Për sa i takon fiktivitetit të zotërimit nga kërkuesi të shoqërisë “D”, ajo gjykatë ka vlerësuar se blerja nga shtetasi V.B. për një shumë 100.000 euro dhe shitja më tej për 500.000 euro për një periudhë shumë të shkurtër dhe me një vlerë shumë më të madhe, ngre dyshime për fiktivitet. Sipas gjykatës, të gjitha provat dhe indiciet e grumbulluara ngrenë ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm se kërkuesi i ka kryer veprat për të cilat dyshohet.

37. Në vijim, masa e sigurimit e caktuar ndaj kërkuesit i është nënshtruar kontrollit nga GJKKO-ja e Apelit, e cila, pasi ka marrë në shqyrtim ankimin e kërkuesit, e ka vlerësuar të drejtë vendimin e GJKKO-së së Shkallës së Parë. Ajo gjykatë i ka konsideruar të bazuara vlerësimet e gjykatës së shkallës së parë dhe ka arsyetuar se nga tërësia e provave të paraqitura nga organi i akuzës ka dyshime se kërkuesi mund të ketë zhvilluar një veprimtari korruptive, duke kërkuar dhe marrë përfitime materiale prej të hetuarve të tjerë si “çmim të shitjes së pushtetit të tij”, në kundërshtim me funksionin publik, detyrën e tij si drejtor i AEE-së dhe ARRSH-së, duke u provuar dyshimi i arsyeshëm se kërkuesi mund të jetë subjekt i nenit 259 të KP-së. Po nga tërësia e provave ekziston dyshimi se kërkuesi mund të ketë krijuar shoqëri fiktive, me qëllim pastrimin e produkteve nga veprimtaria kriminale, duke shkelur edhe nenet 287 e 28, pika 4, të KP-së. Ndër të tjera, GJKKO-ja e Apelit për kërkuesin ka arsyetuar se provat e mbledhura gjatë hetimit janë të afta të krijojnë ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm se kërkuesi në bashkëpunim me personat e tjerë ka kryer veprat penale që dyshohet. Për më tepër, tërësia e provave (faturat e shitjeve, dokumentet e tri procedurave të prokurimit të ARRSH-së, këqyrja e sistemit të administratës tatimore, dokumentet përkatëse të llogarive bankare, të dhënat e sistemit TIMS, këqyrja e CD-ve të dërguar nga kompanitë telefonike etj.) ngrihet dyshimi se kërkuesi mund të ketë krijuar shoqëri tregtare fiktive me qëllim pastrimin e produkteve nga veprimtaria kriminale, duke shkelur nenet 278 e 28, pika 4, të KP-së. Këto prova nxjerrin në dritë se ekzistojnë elementet provuese të kërkuesit nga neni 228 i KPP-së, si parametër provues i dyshimit të arsyeshëm, në lidhje me faktin që kërkuesi ka korruptuar përmes kërkimit dhe marrjes së përfitimeve materiale gjatë ushtrimit të funksionit publik, duke dëmtuar themelet e veprimtarisë shtetërore, nisur edhe nga fakti që vepra për të cilën dyshohet se e ka kryer mbron një të mirë juridike (veprimtarinë shtetërore).

38. Çështja është shqyrtuar edhe nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, i cili ka arsyetuar se vendimet e gjykatave të faktit kanë disponuar drejt lidhur me caktimin e masës së sigurisë, duke u dhënë përgjigje të argumentuara dhe ezauruese të gjitha pretendimeve të kërkuesit. Ai kolegji ka vlerësuar se lidhur me ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm, gjykatat e faktit kanë verifikuar mjaftueshëm e më tej kanë arsyetuar ekzistencën e provave, rrethanave të faktit dhe elementet e mjaftueshme juridike që mbështesnin dyshimin se kërkuesi mund të kishte kryer veprat për të cilat dyshohej.

39. Gjykata vlerëson se gjykatat e posaçme dhe Gjykata e Lartë kanë arsyetuar mjaftueshëm për ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm, duke treguar qartë faktet dhe provat shkresore që kanë shërbyer si bazë për caktimin e masës së sigurimit personal ndaj kërkuesit, si i dyshuar për kryerjen e veprave penale “Korrupsioni pasiv i personave që ushtrojnë funksione publike” dhe “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose i veprimtarisë kriminale”.

40. Në dritën e këtyre konsideratave, Gjykata vlerëson se në çështjen penale ndaj kërkuesit duket se ka informacione që do të bindnin një vëzhgues të paanshëm se ai mund të ketë kryer veprat penale për të cilat është i dyshuar, ndaj nuk mund të konkludohet se ai është arrestuar në mungesë të dyshimit të arsyeshëm, në kuptim të nenit 27, paragrafi 2, shkronja “c”, të Kushtetutës. Kufizimi i lirisë personale të kërkuesit është vendosur me vendim gjyqësor, bazuar në dyshime të arsyeshme për kryerjen e veprave penale për të cilat dyshohet dhe sipas procedurave të parashikuara nga ligji. Dyshimi konsiderohet i arsyeshëm për kufizimin e lirisë së tij personale, pasi është bazuar në fakte, informacione dhe provat e sipërcituara, që i kanë krijuar bindjen gjykatave të posaçme se ekziston një lidhje objektive midis personit të dyshuar dhe veprave penale për të cilat dyshohet. Për rrjedhojë, pretendimet e kërkuesit *për cenimin e*

lirisë personale me argumentin e mungesës së dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova janë të pabazuara.

B.1.2. Në lidhje me parimin e proporcionalitetit

41. Kërkuesi ka parashtruar se gjykatat e posaçme në caktimin e masës duhet të vlerësojnë me kujdes dhe diligjencë jo vetëm përmbushjen e kushteve dhe kriterëve ligjore për caktimin e masës, por edhe të vlerësojnë në mënyrë objektive përshtatshmërinë e masës në raport me faktin penal. Gjykatat e posaçme duhet të vlerësojnë të gjitha rrethanat që mbështesin interesin publik në ushtrimin e ndjekjes penale dhe se interesi për ligj mjaftueshëm në mënyrë proporcionale kufizimin e lirisë së individit. Sipas tij, vendimi i Gjykatës së Lartë që nuk ka pranuar rekursin ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta, që kanë vendosur një masë kufizuese të lirisë (atë të arrestit në burg), është pa analizë të mjaftueshme ligjore në drejtim të nevojës dhe proporcionalitetit të masës së sigurimit.

42. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, ka prapësuar se gjykatat e posaçme në caktimin e masës së sigurimit kanë bërë një analizë të kriterëve të parashikuara në pikën 3 të nenit 228 të KPP-së, ndonëse nuk janë të detyrueshme që të plotësohen në mënyrë kumulative (rreziku i ikjes, rreziku i marrjes ose vërtetësisë së provës, si dhe rreziku që kërkuesi të kryejë krime të të njëjtit lloj me atë që procedohet). Gjykata e Lartë i ka shqyrtuar pretendimet e ngritura për caktimin e masës së sigurimit “Arresti në burg”, duke i dhënë përgjigje të arsyetuar.

43. Gjykata në jurisprudencën e saj në lidhje me caktimin e masës së sigurimit personal, në drejtim të proporcionalitetit, ka pohuar se ajo duhet të jetë në përpjesëtim me qëllimin legjitim të ndjekur dhe se arsyet e gjykatave për ta justifikuar atë duhet të jenë “relevante dhe të mjaftueshme”. Me fjalë të tjera, një kufizim është i justifikueshëm vetëm për atë që ai ndihmon në arritjen e qëllimit legjitim të synuar. Në vijim, në drejtim të kriterit të proporcionalitetit të ndërhyrjes, Gjykata analizon aspektet e nevojës, përshtatshmërisë dhe ashpërsisë në raport me parashikimet e neneve 228, 229 e vijuese të KPP-së. Gjithashtu, në bazë të parimit të subsidiaritetit, Gjykata bazohet në arsyetimin e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, duke qenë se u takon atyre që, përveç zbatimit të ligjit material dhe procedural penal, të mbajnë parasysh edhe jurisprudencën e Gjykatës dhe të GJEDNJ-së në lidhje me parimin e proporcionalitetit (*shih vendimet nr. 7, datë 28.1.2026; nr. 1, datë 17.1.2025; nr. 81, datë 21.11.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

44. Ndërkohë, KPP-ja, në nenin 228, pika 3, përcakton kushtet e veçanta, alternative, për vendosjen e masave të sigurimit personal dhe konkretisht: kur ekzistojnë shkaqe të rëndësishme që vënë në rrezik marrjen ose vërtetësinë e provës, bazuar në rrethana fakti që duhet të tregohen posaçërisht në arsyetimin e vendimit (shkronja “a”); kur i pandehuri është larguar ose ekziston rreziku që ai të largohet (shkronja “b”); kur për shkak të rrethanave të faktit dhe personalitetit të të pandehurit ka rrezik që ai të kryejë krime të rënda ose të të njëjtit lloj me atë për të cilin procedohet (shkronja “c”). Neni 229 përcakton kriteret e përgjithshme për caktimin e masave të sigurimit personal, duke parashikuar se gjykata mban parasysh përshtatshmërinë e secilës masë me shkallën e nevojave të sigurimit që duhen marrë në rastin konkret (pika 1) dhe ato duhet të jenë në raport me rëndësinë e faktit dhe me sanksionin që parashikohet për veprën penale konkrete. Në këtë rast mbahen parasysh vazhdimësia, përsëritja, si dhe rrethanat lehtësuese e rënduese të parashikuara nga KP-ja (pika 2). Kurse neni 230 përcakton kriteret e veçanta për caktimin e masës së arrestit në burg, duke parashikuar, ndër të tjera, se një masë e tillë mund të vendoset vetëm kur çdo masë tjetër është e papërshtatshme për shkak të rrezikshmërisë së veçantë të veprës dhe të të pandehurit (pika 1).

45. Për sa më lart, si dhe referuar thelbit të argumenteve të parashtruara në ankimin kushtetues individual, Gjykata vlerëson të analizojë nëse gjykatat e posaçme, në caktimin e masës së sigurimit, kanë arsyetuar mjaftueshëm për ekzistencën e shkaqeve të rëndësishme që vënë në rrezik marrjen ose vërtetësinë e provës, për rrezikun që i pandehuri të largohet, si dhe për rrezikun që për shkak të rrethanave të faktit dhe personalitetit kërkuesi të kryejë krime të tjera. Për këtë qëllim, Gjykata do të mbajë në konsideratë kontekstin e fakteve të çështjes për

të përcaktuar nëse masa e caktuar ndaj kërkuesit është e përshtatshme dhe në përpjesëtim me shkakun ligjor për të cilin është vendosur, si dhe nëse çdo masë tjetër është e papërshtatshme.

46. Në vijim, pa rënë në përsëritje të fakteve në lidhje me proceset gjyqësore që çuan në caktimin e masës së sigurimit personal ndaj kërkuesit dhe vazhdimin e paraburgimit të tij, Gjykata çmon të evidentojë arsyet e veçanta që gjykatat e posaçme parashtruan rreth përshtatshmërisë së masës së sigurimit të arrestit në burg.

47. GJKKO-ja e Shkallës së Parë si gjatë seancës së caktimit të masës, ashtu dhe të vleftësimit të saj ka arsyetuar se bazuar në natyrën, llojin e veprave penale, mjetet dhe mënyrat e këqyrjes së tyre, pasojat e shkaktuara, si dhe elementet subjektive të lidhura me personalitetin e kërkuesit dhe gjendjen e rrezikut, masa më e përshtatshme është ajo “Arresti në burg”. Edhe gjatë seancës së marrjes në pyetje dhe verifikimit të kushteve të zbatimit të masës së sigurimit, GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka arsyetuar se nuk ka rezultuar që nevojat e sigurimit për kërkuesin të kenë ndryshuar në raport me masën e caktuar ndaj tij, duke konstatuar papërshtatshmërinë e masave të tjera të sigurimit. Konkretisht, ajo gjykatë ka vlerësuar se masa ishte diktuar nga prezenca e kushteve të posaçme, të tilla si: rrezikshmëria shoqërore që ato krime paraqisnin, numri i veprave penale për të cilat ai dyshohej, sanksioni që parashikohej për veprat penale që dyshohej, prezenca e rrethanave rënduese/cilësuese dhe numri i episodeve kriminale për të cilat dyshohej. Gjithashtu, lidhur me kriteret e posaçme (rreziqet) të parashikuara nga pika 3 e nenit 228 të KPP-së, ajo gjykatë ka çmuar se për kërkuesin ekzistonin të tria rreziqet, ai i ikjes, helmimit të provave dhe kryerjes së veprave të tjera penale. Për sa i takon rrezikut të ikjes, ajo gjykatë (në vendimin për caktim mase) arsyeton se ky rrezik ekzistonte për të pamundësuar procedimin e tij penal, si dhe gjithashtu në raport me sanksionin përkatës. Lidhur me helmimin e provave është vlerësuar si rrezik fakti që hetimet vijonin me pyetjen e personave të cilët kishin dijeni dhe kërkuesi mund të ndërhynte duke ndikuar në rrethanat e hetimit. Për sa i takon mundësisë për të kryer vepra të tjera penale, ajo gjykatë konstaton se rreziku lidhet me personalitetin e kërkuesit, shtrirjen në kohë dhe përsëritjen e veprimeve të paligjshme.

48. Ndër të tjera, GJKKO-ja e Apelit ka arsyetuar se masa “Arresti në burg” është masë proporcionale dhe më e përshtatshme me shkallën e nevojave të sigurimit nga pikëpamja e natyrës dhe rëndësisë së faktit penal, sanksionit dhe rrethanave rënduese të kryerjes së veprës penale duke shpërdoruar funksionin publik. Ajo gjykatë ka arsyetuar se rrezikshmëria e veprave penale për të cilat dyshohej përcaktohej si e tillë edhe në Konventën e Këshillit të Evropës “Për pastrimin, kërkimin, kapjen dhe konfiskimin e produkteve të krimit dhe për financimin e terrorizimit”, të ratifikuar nga shteti shqiptar. Për sa i takon papërshtatshmërisë së masave të tjera, apeli, në të njëjtën linjë me shkallën e parë, ka theksuar se ato janë të papërshtatshme për shkak të rrezikut për helmimin e provave, mënyrës së veprimit, rëndësisë së fakteve dhe mungesës së respektit për ligjin dhe sistemin.

49. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në vendimin e tij për lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së apelit, e ka vlerësuar të drejtë arsyetimin se ekzistojnë shkaqe që vënë në rrezik vërtetësinë e provave, si kusht i tretë i parashikuar në nenin 228 të KPP-së dhe se gjykatat e posaçme kanë dhënë argumente të mjaftueshme për ekzistencën e kushteve të përgjithshme të caktimit të masave të sigurimit, si dhe kanë argumentuar në lidhje me përshtatshmërinë e masës dhe proporcionalitetin e saj duke vlerësuar edhe kriteret e veçanta të përcaktuara në KPP.

50. Nga sa më lart, Gjykata vëren se në vendimet e tyre gjykatat e posaçme e kanë caktuar masën e sigurimit “Arresti në burg”, duke mbajtur në konsideratë elementet objektive për llojin e veprës penale, mjetet dhe mënyrën e kryerjes së saj, pasojat e ardhura, por edhe elementet subjektive të lidhura me personalitetin e kërkuesit, rrezikun që mund të kryejë vepra të tjera penale ose vënien në rrezik të provave. Arsye këto të përshtatshme dhe të mjaftueshme në aspektin kushtetues dhe konventor për justifikimin e caktimit të masës së sigurimit “Arresti në burg” dhe të vazhdimin të paraburgimit të një individi. Arsyetimi i gjykatave në këtë drejtim nuk është abstrakt, por i lidhur me pasqyrimin e detajuar të rrethanave të çështjes, të konstatuara nga hetimi deri në atë moment. Duket se gjykatat e posaçme dhe Gjykata e Lartë kanë shpjeguar

në mënyrë konkrete dhe të mjaftueshme praninë në këtë rast të atyre rreziqeve, duke evidentuar kompleksitetin e hetimit, në pikëpamje të shtrirjes në kohë të veprimtarisë së dyshuar si kriminale, rolin e kërkuesit në kryerjen e veprave penale, por edhe ndikimin potencial negativ që ai mund të kishte në vijimin e hetimeve.

51. Në këndvështrim të parashtrimeve më sipër, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuesit për kufizimin e lirisë personale, për shkak të caktimit të masës së sigurimit personal “Arresti në burg”, janë të pabazuara, për sa kohë që masa është vendosur për një qëllim të ligjshëm, garantimin e mbarëvajtjes së procesit penal në ngarkim të tij. Ajo nuk duket të jetë joproporcionale në kontekstin e rrethanave të çështjes dhe në raport me veprat penale për të cilat ai dyshohet, si dhe është vendosur në përputhje me rregullat procedurale të KPP-së për caktimin e saj. Gjykatat e posaçme kanë parashtruar mjaftueshëm argumente në drejtim të përshtatshmërisë së masë së paraburgimit të kërkuesit dhe përfundimi i tyre se çdo masë tjetër nuk është e përshtatshme nuk duket e paarsyeshme në raport me nevojat e sigurimit që janë evidentuar në rastin konkret. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se caktimi i masës së sigurimit “Arresti në burg” për kërkuesin duket se është i justifikuar në interesin publik, që tejkalon rregullin e respektimit të lirisë personale të përcaktuar në nenin 27 të Kushtetutës dhe nenin 5 të KEDNJ-së. Nisur nga kjo, Gjykata vlerëson se nuk mund të arrihet në përfundimin se caktimi i masës së arrestit në burg ndaj kërkuesit është i pajustificuar, ndaj pretendimi i tij për cenimin e *lirisë personale në drejtim të proporcionalitetit* është i pabazuar.

52. Në përfundim, Gjykata çmon se, sipas arsytimit të mësipërm të këtij vendimi, kërkesa është e pabazuar dhe, si e tillë, duhet rrëzuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijuese të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 26.3.2026.

Shpallur më 12.6.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Sandër Beci, Marsida Xhaferllari, Marjana Semini, Genti Ibrahim, Ilir Toska, Sonila Bejtja, Asim Vokshi